

Særemne om Ingar Knudtsen

Av Karoline Horgen Nygård
10. klasse
Gran ungdomsskole

Innholdsfortegnelse

Om forfatteren Ingar Knudtsen	2
Bibliografi	4
Våpensøstrene	5
Ansiktet mot sola	12
Sammenligning av bøkene	17
Kilder	18

Ingar Knudtsen

Jeg vil gjerne presentere mitt særemne om Ingar Knudtsen.

Ingar Knudtsen ble født 23. desember 1944 på Smøla. Han møtte sin kone Gerd Knudtsen i 1963, og de giftet seg året etter i Molde. De fikk den første datteren Vanja Elisabeth i 1966, og den andre datteren Toini i 1968. Ingar Knudtsen var aktiv på venstre siden i politikken.

Ingar debuterte i 1975 med novellesamlingen *Dimensjon S* som ble utgitt av Gyldendal Forlag. Ingar har skrevet bøker innenfor sjangrene: science fiction, fantasy, historiske romaner, barnebøker og novellesamlinger. [6]

Jeg leste bøkene "Våpensøstrene" og "Ansiktet mot sola". "Våpensøstrene" kom ut i 1987 og "Ansiktet mot sola" i 1997. "Våpensøstrene" er en fantasybok, mens "Ansiktet mot sola" er en krigsroman.

Jeg har sendt en e-post til Ingar Knudtsen hvor jeg stilte noen spørsmål. Og jeg fikk svar, så jeg veit bedre hvordan "Våpensøstrene" og "Ansiktet mot sola" ble til.

Han skrev "Ansiktet mot sola" fordi han ville skrive det fra en fra "den andre sida" i forhold til det han hadde skrevet om i boka "Natt uten navn" som kom i 1996, den handler mest om den spanske borgerkrigen fordi det var det som fengte Ingar mest. For å skrive denne boka "Natt uten navn" så søkte han om stipend fra Den Norske Forfatterforening for å få reise til Barcelona og gjøre research. Han fikk stipendet og dro dit i 1995. Han ville skrive en bok om anarkismen og mennesker som hadde den ideologien og kjempet for den. Deretter kom boka "Ansiktet mot sola", til denne boka måtte han gjøre enda mer research, for han måtte sette seg inn i en helt annen ideologi. Dette var også en ideologi som han var absolutt helt uenig i. For boka handler om Eirik Svarthammer, som er medlem i N.S. og det handler om hvordan han lever frem til Tyskland går til krig mot Norge. Før han skrev denne boka, så snakket han med folk som hadde opplevd ting både før og etter krigen, han leste bøker og gamle aviser og så filmer. Eirik Svarthammer er lam i det ene beinet i boka på grunn av sykdommen poliomyelitt, det er fordi Ingar ikke ville at hovedpersonen skulle leve ut de typiske ungnazistiske drømmene om å bli soldat. Men denne ideen om å gi Eirik et handikap kom av at hans egen far hadde fått poliomyelitt som 4 åring, og gikk selv med krykker og stokk resten av livet. Men Ingar syntes ikke denne sykdommen gjorde faren hans noe svakere, men tvert imot det sterkeste mennesket han noen gang har kjent. Derfor er det en av grunnene til at Eirik fikk denne sykdommen, for Eirik må være sterk i boka. Han la noe av historien i Finland, fordi krigen der var viktig for alle nazister. Etter "Ansiktet mot sola" kom boka "I flaggets fold" den handler om kommunisten Ellen i etterkrigstidas Norge.

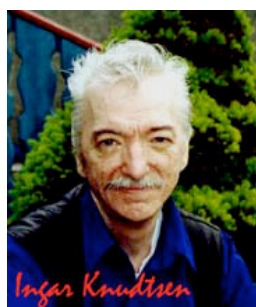
Ingar kaller disse tre bøkene for sin ”ideologitriologi”, fordi han prøver å fortelle historien til en anarkist, nazist og kommunist fra innsiden.

”Våpensøstrene” er den første boka av i alt 5 bøker i en serie som kalles ”Amasonene”. Denne serien kom til ved at Ingar leste en bok som hevdet at amasonene bare var et ”gresk påfunn”. Han syntes at hele den boka oste mannsjåvinisme, derfor begynte han å grave dypere i stoffet. Det tok ikke lang tid før han var overbevist om at amasonesamfunnet noen gang har eksistert og han skjønnte også hvor. Romanene bygger på de sparsomme faktaene som finnes om amasonene. Men hovedpersonene og det meste av handlinga er det Ingar selv som har funnet på, de er hans egne fantasier. Det ble fantasysjangeren disse er skrevet i på grunn av at han ville ta amasonenes tro og verdensbilde på alvor. Disse bøkene foregår i vår verden, men i en annen tid der magi eksisterer og der Gudinna dyrkes.

Med disse bøkene vil han at kvinner og jenter, gutter og menn skal lese dem og ane muligheten for at en helt annen verden enn vår kunne ha oppstått, en verden med helt forskjellige menneskesyn, andre guddommer og helt andre skikker.

Ingar vet selv at det er mange som ser på disse bøkene som ”underholdningsromaner”, men de var aldri ment som det fra han sin side og er det heller ikke. Stoffet til ”Våpensøstrene” var tydeligvis for fremmedartet og vanskelig for norske forlag, så manuskriptet gikk en lang runde før det ble antatt til en utgivelse av Bladkompaniet. Det er et forlag som hadde svært liten erfaring med å gi ut seriøse innbundne bøker, men derimot lang erfaring med underholdningsromaner. Rutinene hos Bladkompaniet var ganske annerledes enn det Ingar hadde vært vant med fra Cappelen eller Gyldendal, og selv om de ga ut boka innbundet gjorde de tin med dem som Ingar ble ganske sint for. Det var bare de tre siste bøkene Ingar selv hadde full kontroll over, både innholdsmessig og utseendemessig. Det var bare de to siste som ble akkurat som Ingar selv ville de skulle være. ”Våpensøstrene” ble uansett alt som ble gjort med den, som Ingar ikke likte, en bok han ble veldig fornøyd med og temmelig stolt av. Han ble ganske overrasket over reaksjonene på boka da den kom ut. Det er den eneste boka som Ingar har skrevet og fått drapstrusler eller trusler han har vært nødt til å ta alvorlig for. Han trodde det var ting i boka som fikk noen mennesker til å bli skikkelig forbannet. Til gjengjeld for Ingar er det utrolig mange jenter og kvinner som virkelig elsker de bøkene, og etter hvert er det en god del mannelige lesere som har meldt seg på som store fans av bøkene de også.

Ingar har til og med fått mange brev og henvendelser fra folk som påstår at bøkene har gjort noe med holdningene deres, eller betydd noe virkelig viktig i livene deres. [7]

Ingen av kapitlene i bøkene Ingar har skrevet hadde ikke blitt til uten at Gerd har lest igjennom teksten og sagt sin mening. Gerd er Ingar sin fremste og beste kritiker. Og den som har laget kart til boken til Ingar er datteren Vanja Elisabeth, hun har laget kartet til både ”Ansiktet mot sola” og ”Våpensøstrene” som jeg har lest.

Ingar Knudtsen har oppnådd stor anerkjennelse, spesielt som fantasy og science fictionforfatter, med sine nesten 30 romaner spredt på mange sjangere og novellesamlinger. Han har ofte brukt fantasy og science fiction til å kommentere aktuelle politiske problemstillinger ut i fra sitt ståsted på venstresiden i norsk politikk. [6]

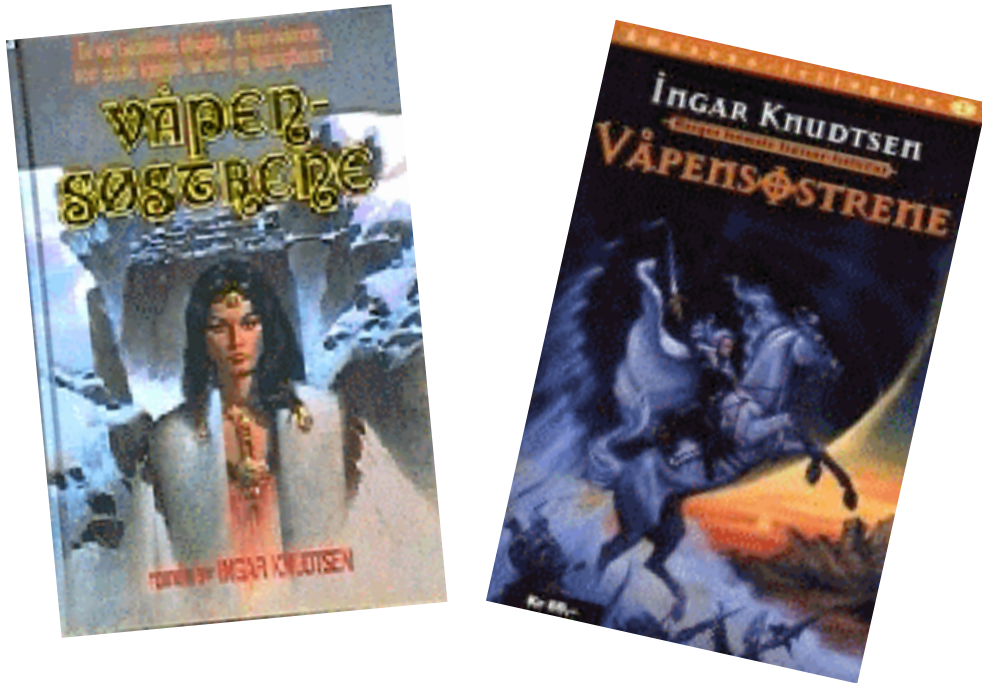

Bibliografi

- *Dimensjon S* – Noveller, 1975, Gyldendal
- *Under ulvemånen* – Noveller, 1975, Rune
- *Jernringen* – Roman, 1976, Rune
- *Lasersesongen* – Noveller, 1977, Rune
- *Tyrannosaurus Rex* – Barnebok, 1978, Cappelen
- *Tova* – Barnebok, 1979, Cappelen
- *Reisen til Jorda* – Barnebok, 1981, Cappelen
- *Operasjon Ares* – Noveller, 1984, Bok og Magasinforlaget
- *Katteliv* – Barnebok, 1985, Blaasvær
- *Pandoras planet* – Noveller, 1986, Bok og Magasinforlaget
- *Tryllekunst* – Noveller, 1987, Bok og Magasinforlaget
- *Våpensøstrene* – Roman, 1987, Bladkompaniet
- *Rød måne* – Roman, 1989, Bladkompaniet
- *Løvinnens sjel* – Roman, 1990, Bladkompaniet
- *Evigskogen* – Noveller, 1990, Bok og Magasinforlaget
- *Kalis sang* – Roman, 1991, Bladkompaniet
- *Nord for Saigon* – Roman, 1992, Bladkompaniet
- *Havheksen* – Ungdomsroman, 1993, Cappelen
- *Skumringslandet* – Roman, 1993, Bladkompaniet
- *Genferdet* – Roman, 1995, Modtryk, kun trykt i Danmark
- *For at jeg kan ete deg* – Roman, 1995, Bladkompaniet
- *Natt uten navn* – Roman, 1996, Bladkompaniet
- *Ansiktet mot sola* – Roman, 1997, Bladkompaniet
- *I flaggets fold* – Roman, 1998, Bladkompaniet
- *Mannen med steinhodet* – Roman, 1999, Bladkompaniet
- *Amasoner* – Roman, 2001, Bladkompaniet
- *Gudinnas døtre* – Roman, 2002, Bladkompaniet
- *Gjenferdet* – Roman, 2002, Ingar Knudtsen
- *Rød storm* – Roman, 2003, Bladkompaniet
- *Nekromantiker* – Roman, 2004, Schibsted Forlagene
- *Ensomheten er en sang* – Roman, 2008, Gyldendal
- *Tyrannosaurus Rex* – Roman, 2008, Proponia Forlag

Våpensøstrene

Forfatter: Ingar Knudtsen
Forlag: Bladkompaniet A.S
Utgitt: 1987

Våpensøstrene er den første boka i "Amasoneserien". De tre sterke, men forskjellige kvinnene M'bela wa Ascari, Ata Dorje og Tanitsja er utplukket av Gudinna, Pandam Lhamo livets skaper til å redde menneskeheten og spesielt kvinnene fra undertrykkelse og død. I dette samfunnet hvor de lever har kvinnene ingen rettigheter og de er kun til for å gi menn nytelse og etterkommere.

Boka starter med 3 forskjellige fortellinger, men først får vi høre om Ata Dorje fra Udjama, hun havner i en snøstorm, og etter flere timer på hesteryggen ser hun en mannskikkelse ved et bål. Hun kommer i kamp med denne mannen, som viser seg å være en demon. Hun er like ved å dø, da hennes Gudinne redder henne, og gir henne den store oppgaven ved å redde menneskeheten og kvinnenes undertrykkelse og død. Hun våkner igjen flere mannsaldre hos magikeren T'mogurake. Etter at hun har vært i denne landsbyen en stund viser T'mogurake gjennom sin magi hvem, M'bela og Tanitsja, de to andre utvalgte er. T'mogurake gjør også sverdet hennes ubrekkelig, og av Gudinnen har hun fått evnen til å forstå og snakke all verdensspråk. Hun får også et kart av T'mogurake, det viser veien hun må ta for først å møte de to andre utvalgte og til stedet hvor Gudinnen mener de skal holde til. Det første stedet kartet sier hun skal til er Tyvenes by, dit drar hun og Mia en leopardunge hun fanget og temmet ved den lille landsbyen der T'mogurake bodde. I Tyvenes By møter hun for første gang dette miljøet hvor kvinnene ikke betyr noen ting. Hun har kledd seg ut som mann, og

alle som er i byen tror også hun er mann, for det er ikke lov for kvinner å bære våpen. På vei ut av byen redder hun en kvinne og hennes barn fra å forbli slaver, Jelamar og datteren hennes Hizha, de sier de kommer fra et land lang mot vest. Deretter går reisen for de tre mot vest, dit kartet viser.

Så skiftes det til en annen historie i boka, og denne handler om trelkvinnen Tanitsja, hun kommer egentlig fra et land mot nord, men er nå trell for den fryktelige øverste prestinnen Zoella i byen Apia. Menneskene i Apia må flykte, da byen blir invadert av barbarere. Zoella sier de skal flykte til hellige byen Ugarit, ved middelhavskysten. På vei dit blir Tanitsja kontaktet av Gudinnens sendebud, en slange. Den leder henne opp til en smed oppe i fjellene, der har Gudinnen en gave til henne, et magisk sverd som er smidd av den kvinnelige smeden Ramalla og velsignet av Gudinnen. Da hun kom tilbake til Zoella og de andre flyktningene, var det som om ingenting hadde skjedd, at hun aldri hadde vært borte.

Den tredje historien vi får høre om, handler om krigerprestinnen M'bela wa Ascari. M'bela ble født i Egypt, hun er datter av en kvinneligeiesoldat. Hun har reist ganske mye og er en dyktig kriger. Hun var nå prestinne i en liten by i Liban. Byen ble en dag angrepet av en stor hær, den ble raskt plyndret og ødelagt, og alle menn blir drept, barn og jomfruer blir tatt til fange som slaver, og alle kvinner blir voldtatt, torturert og så til slutt drept. M'bela blir også voldtatt av mange forskjellige, helt til hun klarte å plassere kneet sitt i skrittet på en av soldatene, straffen ble til at han skar av henne det ene brystet, og M'bela besvimte av smerten. Hun våknet opp igjen i en haug av lik. Hun kommer seg vekk derfra og til den lille jenta Unje, som var medisinkvinnas lærling. Unje stiller såret til M'bela og de kommer seg vekk fra byen. M'bela blir så leder for en liten flokk flyktninger som vil søke trygghet nordover.

De to flyktninger flokkene slår seg sammen, etter at de har truffet hverandre i en dal, men Zoella er ikke overbevist om at Ugarit er ødelagt som alle andre byer, så hun og en liten flokk andre går videre til denne byen. Ata, M'bela, Tanitsja og de andre flyktningene går så for å finne seg et sted og slå seg ned, når de kommer inn i en dal, får de se etter hvert en gammel by, der slår flyktninger flokken seg ned, og byen blir kalt Atador etter Ata Dorje. De blir også truet flere ganger av fiender, men de klarer alltid og slå dem.

Zoella og følget hennes blir tatt til fange av en gal prins, kalt Harim, og blir slave hos ham. Harim og hans folk er overbevist om at han er Ullikummi, "Steinbarnet", som legenden sier skal komme og knuse "Stormgudens" fiender. Atador vokser og vokser, og etter hvert kommer Harims soldater i kamp med kvinnekriegerne, og Zoella skjønner hvem de er, og klarer å overbevise prins Harim om at han må erobre kvinnekriegernes by. Kvinnekriegerne vinner denne kampen, men Zoella får sin hevn allikevel, etter slaget, når Ata lå og sluppet av, klarte Zoella og snike seg opp på henne og drepe henne. Ata's død tok de andre veldig hardt, men Ata's ånd lever videre i Atador. [1]

Personbeskrivelser

Jeg syns det er bare tre hovedpersoner i boka, men at det er mange andre som har en viktig og ganske stor rolle i boka.

Ata Dorje:

Ata Dorje er en av de tre hovedpersonene i boka. Hun er en rytterkriger, hun er sterk gir seg ikke, har mørkt hår og brune øyne. Hun er en fantastisk kriger, og Gudinnen har gitt henne den egenskapen at hun kan slå nesten alle i kamp. Det handler aller mest om Ata i denne boka, men hun er jo også den første av de tre hovedpersonene som dør i denne boka, jeg vet

ikke om de andre dør utover i de neste bøkene, men jeg har lyst til å lese de for å finne ut om det er sant det at sier før hun dør: ”Kanskje.. kommer.. jeg .. tilbake?” Ata har hesten sin Brun, og leopardungen Mia. Hun tar Mia til seg, siden hun måtte drepe moren hennes når Mia var bitteliten. Når Ata dør, er da vi først finner ut hvor mye hun betyr for samfunnet i Atador. Dette er vel fordi hun var en av de sterkeste krigerne, og lærte opp andre unge kvinner til å kunne klare seg i en kamp, og laget en hær til byen. Ata var også smart og tok gode avgjørelser i usikre situasjoner, noe som er en meget bra egenskap å ha. Jeg håper at når jeg leser de neste bøkene i Amasone serien at Ata Dorje kommer tilbake, for hun er egentlig en fantastisk person og en helt uslåelig kriger.

Tanitsja:

Tanitsja er den av de tre hovedpersonene som er roligst. Og det er vel noe av grunnen til at Gudinna valgte henne også. Tanitsja har blondt hår og blå øyne, helt motsatt av de andre, men helt likt som barbarerne har, og det er vel noe av grunnen til at hun lever et hardt og forferdelig liv hos øversteprestinnen Zoella før hun møter Ata og M’bela, hvor hun får et mye bedre liv sammen med dem. Tanitsja blir dronning i Atador etter at Ata dør, og hun er en populær lederskikkelse. Tanitsja blir mer omtenkstom og stifter sin egen familie på slutten av boka, og må hun drepe noen, så gjør hun det gjerne med den magiske øksa hun fikk av Gudinnen, på begynnelsen.

M’bela wa Ascari:

M’bela wa Ascari er den siste av de tre hovedpersonene, hun er krigerprestinne, og det sier sitt, hun er en god kriger, og kan utallige ting og mange forskjellige språk. M’bela er høy, helt mørk i huden, og hun har mørkt hår med krøller. Når vi møter M’bela i boka, så er hun krigerprestinne i en by i Liban, og når denne da ble okkupert av barbarerne, ble hun voldtatt av mange forskjellige menn, men da hun sparket den en i skrittet ble straffen den at hun mistet det ene brystet, så M’bela mangler et bryst. Men med hjelp av ungjenta Unje som var lærling hos medisinkvinna i byen, så klarte hun å lege såret til M’bela ganske godt. Og etter det disse mennene gjorde mot henne, så har hun ingenting mer til overs mot mennene, så etter dette bryr hun seg kun om kvinner, hun finner også kjærligheten i Jelamar, den jenta Ata reddet fra slavetilværelsen. M’bela er også en veldig stor kriger, og hjelper også Ata med å trene opp krigerne. Jeg veit ikke hva som skjer med M’bela utover i de andre bøkene, men håper hun klarer seg bra, og blir en enda viktigere person for samfunnet enn det hun allerede er.

Unje:

Unje er den unge legelæreren til medisinkvinna, som leger såret til M’bela etter at mennene hadde kuttet av brystet hennes. Unje hjelper M’bela ut av byen, og blir med M’bela på reisen, hun blir den nye medisinkvinnen i Atador, for hun kan lære bort kunstene hun lærte av den andre medisinkvinna til de unge, sånn at det blir mange med medisin erfaringer i Atador, hun kan også alt om naturen og dens planter. Unje tar avstand til drap og vold, hun er ofte veldig uenig i det vennene hennes gjør, og hun protesterer, men til slutt må hun gi etter. Unje er en veldig viktig person i samfunnet.

Zoella:

Zoella er den slemme øversteprestinnen, som gjorde livet til Tanitsja som et rent helvete. så fortflykninger flokken hennes møter flokkene til Ata og M’bela så er hun redd disse kvinnene vil ta over makten hennes. Zoella er veldig makt syk og har en ekstrem vilje. Ata bestemmer at Zoella kan ta med seg de som vil, og gå etter at hun har slått en av de store tempelvaktene hennes, og Zoella går, for da får hun beholde makten sin. Og ettersom de gjør dette, så har

hun en utrolig stor hevnløst, og det er ved dette og ved hjelp av prins Harim å få ta sin hevn over Atador, og Ata som hun klarer å drepe.

Jelamar:

Jelamar og hennes datter Hizha ble reddet av Ata da hun red gjennom Tyvenes by, hun skulle egentlig bli solgt som slave etter at mannen hennes hadde dødd. Men Ata redder hun og datteren, altså hun kjøper dem i bytte mot et leopardskinn. Jelamar går i skole hos Ata og skal lære å bli en god kriger, men det viser seg at hun ikke er så veldig flink til å beherske sverdet, men derimot som bueskytter viser hun seg til å ha talenter. Jelamar og M'bela finner hverandre ganske fort i boka, og du skjønner enkelt at dette forholdet er ekte. Begge to av dem har et dårlig forhold ovenfor menn, og derfor passer det veldig bra at de to fant hverandre.

Hizha:

Hizha har ikke en sånn veldig viktig rolle i boka, men hun viser seg å være en utmerket kriger, og hjelper Ata og M'bela med å vinne mange kamper, og trene opp nye krigere.

Miljøbeskrivelser

Generelt:

Miljøet generelt i denne boka er bygget opp på slaver og flyktninger. Det er disse som blir lært opp av Gudinnas utvalgte til å bli sterke og viktige ressurser for å hjelpe og utvikle samfunnet de bor i. Gudinna er den gudeskikkelse det blir lagt mest vekt på blant folkene, men det er noen som tviler på henne, og det er som regel mennene. Og barbarene har en annen gudeskikkelse, en mannelig gud.

Menneskene kommer generelt godt overens, selv om de alle er nesten helt forskjellige, for de tror på det samme alle sammen, Gudinna, og alle holder sammen, fordi de er da et stort fellesskap. De eneste som ikke kommer fullt så godt overens i boka, er vel for det meste kvinnene og mennene, forholdet mellom kvinner og menn er overhode ikke godt, for mennene ser kun på kvinnene som slaver og avlsdyr. Og som mange andre steder så er det jo diskusjoner og krangler innad i gruppene, men det retter de opp i etter hvert.

Klærne:

Det virker veldig på bilder og cover fra boka om at kvinnene spiller på sex, etter som de er tegna med så lite klær på bildene, noen med bare kjettinger og metall. Men etter å ha lest boka så virker det overhode ikke som om de er så lettkledde, eller spiller så mye på sex, til tider kan du vel kanskje tro det, men egentlig ikke, for det er mer trolig at de hadde skikkelig kampklær og spilte nesten ikke på sex.

Landskapet:

I boka er det mange veldig bra landskapsbeskrivelser, dette er noe jeg synes Knudtsen er god på. Det må være i et veldig varmt landskap, med tanke på hvordan de kler seg, men det er også ganske ofte stormer og uvær, men det hører til overalt. Mange steder er det fruktbart og grønt, noe legekvinne Unje dro veldig god nytte av, mens andre steder er det bare ørken og fjell, altså veldig varierte forhold. Det er også veldig mange små landsbyer, med tanke på alle mulighetene hvor de har å flykte, men de fleste av dem er nok herjet av barbarene. Når du leser boka får du hele tiden skildringer om hvordan været og naturen ser ut akkurat der de er, dette er veldig bra og viktig, for da lager du bilder inne i hodet ditt og lever deg ordentlig inn i

boka, så dette hjelper også på konsentrasjonen når du leser boka. Jeg har valgt meg ut en beskrivelse jeg synes var veldig bra, det er faktisk den første setningen i hele boka: ”Vinterstormen feide ubønnhørlig over vidda, og de store snøfillene som fulgte vindkastene forvandlet landskapet til et lukket, sirkelformet rom der hun var midtpunktet.” [2]. Når jeg leste dette så jeg ordentlig for meg en kald vidde hvor det blåste og store snøfiller som kom susende hardt mot deg, dette er en virkelig bra beskrivelse synes jeg.

Menneskene:

Menneskene har jeg skrevet en god beskrivelse på tidligere, men noe av det viktigste om dem er at samfunnet dems styres av kvinner. Når du leser bøkene får du inntrykk av at kvinnene i boka er ekstremt sterke, både fysisk og psykisk, samtidig som mange av dem er utrolig pene, men det går nok litt begge veier.

Atador:

Jeg valgte å skrive om Atador by, for det er der de alle holder sammen. Byen ble grunnlagt etter at de kom inn i dalen og oppdaget at det var en by oppe i fjellveggen, og den ble kalt Atador etter Ata Dorje. Etter beskrivelsene i boka virker det som en skikkelig fin by som utvikler seg veldig fort og blir bare bedre og bedre. De har alt de trenger, og de har i hvert fall fin beskyttelse mot fiender på grunn av fjellene. Alle de som bor der og kommer til byen er flyktninger. Så det er nesten en flyktninger by, men blir til et ordentlig fint samfunn.

Språk

Synsvinkelen i denne boka er 3.person. Språket er overhodet ikke noe vanskelig, men det er en god del banning, men det gjør ingenting. Det er også bra beskrivelser i boka her også, så det er vel en ting Ingar Knudtsen er god på. Han er god til å bruke mange forskjellige ord, og på måten han beskriver en stemning med et ord på er virkelig bra!

”Først stotrende, usikkert, og hviskende hun også. Men så sterkere og sikrere, mens de andre lyttet, først forbauset og så med en stigende høytid inne i seg.” [3]

Jeg tok dette lille avsnittet for jeg synes det viste hvor bra Ingar Knudtsen beskriver ting, for her ser du for deg hvordan de andre lytter til hva hun hadde å si. Jeg synes språket i denne boka var enkelt å lese, og det gikk i hvert fall å lese de 252 sidene med et enkelt språk.

Min mening

Når jeg fikk boka så gledet jeg meg til å begynne å lese. Dette var mye på grunn av forsiden, og jeg hadde hørt en god del om boka fra før av. Den innfridde alle forventningene jeg hadde til den.

Handlingen i boka foregår for rundt 3000 år siden, og overraskende nok, er det ikke stor forskjell på menneskene fra da og nå! Vi kvinner burde egentlig hatt kvinnene som er beskrevet i boka som forbilder, for de er tøffe, sterke, har utstråling og lar ikke mennene styre selv om det er det mennene vil. Vi kvinner verden over har like store rettigheter som en mann innen alt mulig, men fortsatt så er det forskjellsbehandling. På mange måter skulle vi ha lært av disse kvinnene, men det er mye vi ikke burde lære av dem, for i boka så slakter de menneskene, akkurat som om et menneskeliv ikke har noen betydning. Det at kvinnene er like brutale som mennene de kritiserer i boka og er overhodet ikke noe bedre enn dem, er det eneste som trekker ned boka bittelitt, men det er ikke mye! For jeg likte boka kjempegodt!

Men en ting som kommer veldig godt fram i boka er at all krig har noe med religion å gjøre, og det betyr da at det kommer til å være krig i verden fremover til vi alle klarer og leve sammen selv om vi ikke har den samme religionen, og tror på den samme guden osv. eller hvis vi bare hadde en religion eller ingen, da blir det vel også kanskje fred i verden? Uansett kommer mennesket til å sloss her i verden, for vi kommer nok aldri til å bli enige, uansett religion eller ikke, ingen kommer til å gi seg. Mennesket må ha en innebygd kraft om å stå på sitt og ikke gi seg, og det å vinne og bevise sin rett.

Jeg vil anbefale å lese denne boka hvis du liker fantasy sjangeren, eller hvis du har lest og liker "Skogland" av Thore Hansen, for disse bøkene er egentlig ganske like. I "Våpensøstrene" grunnla flyktningene byen "Atador" som før hadde vært en gammel by, det samme skjer i "Skogland" de grunnlegger byen de kaller "Dragebyen" den er også for flyktninger, og har før vært en gammel by. Så egentlig er det mange likheter, og derfor er begge bøkene spennende. Men det er en ulempe med å lese "Våpensøstrene", det er fordi når du har lest den, så må du nesten lese de 4 neste bøkene, i hvert fall hvis du vil vite hvordan det går med M'bela, Tanitsja, Unje osv. Men boka er bra, og det er ingen vanskelig bok å lese.

Mange av personene i boka var helt utrolige! Jeg ble spesielt knyttet til de tre hovedpersonene og Unje, og det var ekstra leit når Ata døde. Men det som gjør at jeg blir spesielt knyttet til dem er på grunn av hvordan de takler det og klarer å styre over folkene når byene blir ødelagt, de klarer å beholde roen, og klarer å hjelpe og beskytte seg selv og byen mot inntrengerne. Det som gjør Unje så spesiell er det at hun hjalp M'bela til å få det bedre etter voldtekten og at de skar av henne brystet, til tross for sin unge alder! Så egentlig er alle personene i boka helt utrolige!

Boka passer for folk på min alder og oppover, ikke yngre, for handlingene er ganske brutal til tider, det er egentlig ganske mye ekkelt som skjer i boka, for eksempel når Ata og ei dame som het Vetra var nede i en av byene for å undersøke litt før de skulle stjele noen hester, og mens de ventet på noen så spiste de et hus:

Vetra svelget og svelget på noe som var i ferd med å komme opp. Hun var hvit som snø i ansiktet. Hun pekte mot bollen. "Jeg så en finger", hvisket hun. "De vantro hundene er kannibaler!" [4]

Altså det de fikk å spise var mennesker, menneskene som hadde bodd i byen før og som var blitt slaktet ned. Det var den ene tingen som var skikkelig kvalmende med boka! Men ellers er det egentlig ikke så mye mer ekkelt som skjer, men det er ganske mye brutalt.

Boka passer både for gutter og jenter, men tror nok guttene kommer til å begynne å lure når det er en mannlig forfatter som har skrevet boka, for det han egentlig gjør er å rakke litt ned på mennene, og heller holde med kvinnene. For i boka så sloss jo mennene og kvinnene om hvem som er det smarteste og sterkeste kjønn, men begge kjønnene er jo like bra, og trenger hverandre like mye! Og det er bra at i Norge i dag er kjønnene likestilte og det er ikke noen kamp om hvilket kjønn som er best.

Det er ingen tegninger i boka, bortsett fra coveret som viser en veldig vakker kvinne foran en by som jeg antar å være Atador. Hadde jeg sett bare på coveret hadde jeg nok ikke lest boka, for da hadde jeg trodd boka var kjedelig, noe den ikke var! Så bra jeg selv ikke skulle velge bok.

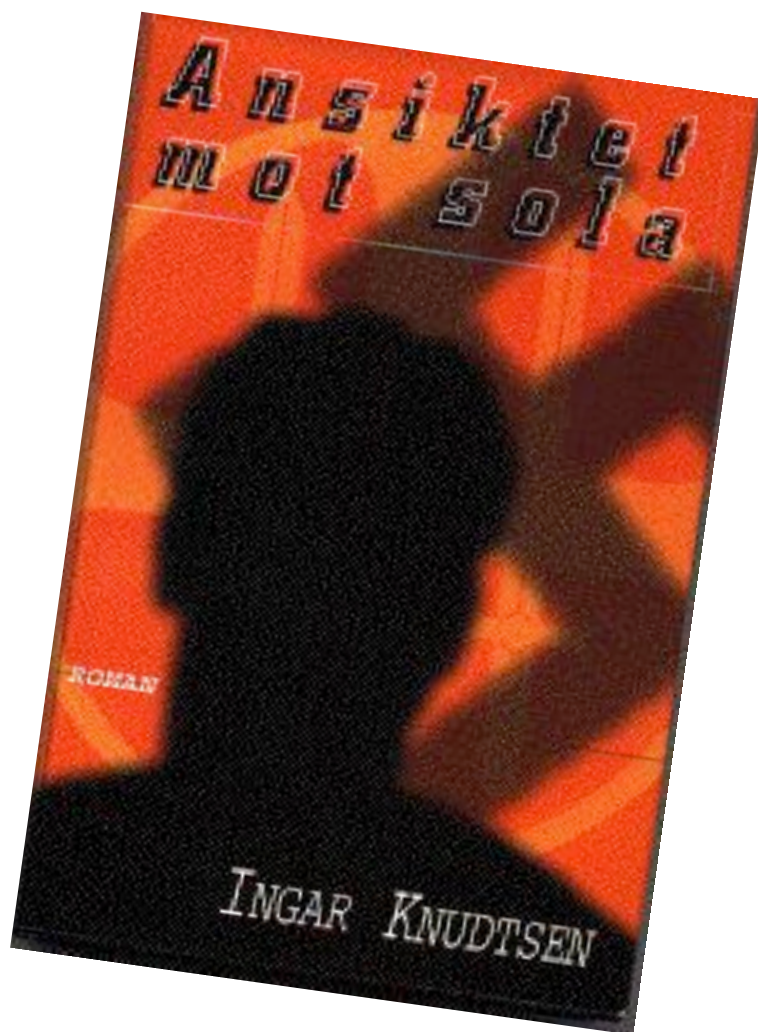
Tittelen på boka passer egentlig utrolig bra, for de blir jo nesten som søstere og alle er flinke med våpen. Boka er også delt opp i kapitler, og hvert kapittel har en passende undertittel som beskriver handlingene i kapitlet ganske bra! Noen ganger deler historien seg i boka, men de samler seg til slutt, og det er noe jeg har vendt meg til nå, så da er ikke det noe problem.

Og helt til slutt må jeg bare si at jeg syns Ingar Knudtsen er en utrolig flink forfatter, som klarer å beskrive stemningene og miljøet på en helt utrolig måte som gjør at du lever deg ordentlig inn i boka. Og han overbeviser veldig her om at han har en stor kunnskap og har gjort masse undersøkelser på forhånd før han begynte å skrive boka. For det samfunnet og de menneskene han har skapt i denne boka og forhåpentligvis i hele Amasoneserien så får han full pott av meg!

Ingar Knudtsen er en utrolig god forfatter som engasjerer seg i det samfunnet han lever i og det som har skjedd tidligere.

Ansiktet mot sola

Forfatter: Ingar Knudtsen
Forlag: Bladkompaniet A.S
Utgitt: 1997

Boka starter med at vi møter hovedpersonen Eirik Svarthammer i begravelsen til faren. Eirik er en som holder fult og holdent med Nasjonal Samling, mye av grunnen til dette er at han bor på gården til Hans Skaret, der bor han og hjelper til på gården. Eirik har et lamt bein, på grunn av en sykdom som heter poliomyelitt, så denne sykdommen gjør så han må hoppe på krykker. Og en dag når det har kommet noen nye potensielle medlemmer til NS på gården, og de er med Eirik og noen kamerater ut på en bålfeest, så blir de overrasket av en gruppe kommunister, og det er en som klarer å få Eirik ned i bakken, men Eirik er ikke svak selv om han går på krykker, han brenner armen på motstanderen og får tak i en slåsshanske som han hadde. En

dag kommer det også noen store fra partiet og skal holde et foredrag for å få med lokalbefolkningen i partiet. Det blir ganske så stort oppstyr rundt dette, men de klarer seg, og livet går videre. En natt så får Eirik besøk på senga av Marit, kona til husbonden Hans Skaret, det er denne natte Eirik blir ordentlig mann, ifølge han selv.

En god stund etter dette får Eirik beskjed om at han skal flytte til byen, Kristiansund. Der skal han skrive for en ny NS støttende avis. Han skulle han bo hos Sivertsen paret. Sivertsen paret drev en handelsbutikk, og var en del enige i det NS stod for, men du får egentlig aldri helt vite hvilken side de hører til. Eirik får beskjed fra sjefen sin i avisa om at han kanskje hadde skrevet bedre artikler hvis han hadde lært seg tysk, så han får en annonse av han. Hun som skulle hjelpe han med tysk var Helga Bauer-Schmidt, hun og Eirik stod for helt forskjellige ting, men hun hjalp han uansett. Etter en tid så har Helga stukket av, hun sier ikke hvor, så Eirik blir sønderknust. Det skulle holdes taler fra kongebalkongen på Grand Hotel. Der kom det en hel haug med folk som skulle høre på, mange fra andre partier også! Men etter festen som var etterpå så ble Eirik overfalt, de tok krykkene hans og han besvimte. De som hadde overfalt han hadde ødelagt "The World" som var motorsykkelen hans. Eirik nektet å få hjelp av en doktor, så han ble værende i senga i noen dager. Og den store valg dagen nærmet seg fort. Etersom han hadde mistet "The World" så ble han kjempeglad når en av kameratene hans fra avisa og partiet kom og viste han en annonse hvor det var en motorsykkel som ble gitt bort, så ble han overlykkelig, de dro og hentet motorsykkelen, og de fikset den sånn at den ble kjørbar igjen. Etter at stemmene var kommet, og NS fikk veldig liten oppslutning i forhold til det de hadde håpet på, så drar Eirik på den nye sykkelen "Wanderfalken" han skulle dra fra Kristiansund, og møte søsteren sin Åse. Da han kom tilbake til Kristiansund, drev han å grublet på om han skulle dra til krigsfronten som journalist. På kvelden møtte han Kanestrøm, kameraten som hadde skaffet han motorsykkelen, hos Kanestrøm fikk de utover kvelden besøk av to kvinner, Gudrun og Kari. De koser seg utover kvelden, Kanestrøm og Gudrun, og Eirik og Kari. Etter at den spanske borgerkrigen tok slutt hadde de sterke følelsene for NS begynt å blekne litt. Han hadde fått småjobber i "Møredagblad" og "Romsdalposten" etter at den nye NS støttende avisa ble lagt ned. Han fikk også penger av "Møredagblad" til å dra til Finland som journalist der. I Finland har han en guide som klarer å snakke svens, så de forstår hverandre. Han er med rundt og skriver artikler, men en dag når de er med noen lastebiler til en annen leir blir lastebilene bombet, og Eirik klarer å komme seg ut på kanten, men det kommer noen russere mot han, men han klarer å få skutt de, men Eirik besvimer før hjelpen kommer, og han våkner opp igjen på et sykehus. Eirik hadde blitt skutt i den lamme foten og de måtte amputere den. Men Eirik var heldig og fikk en protese, så nå fikk han det bedre enn det han hadde hatt det før han ble skutt, for han slapp å gå med krykker, og kunne heller gå med en stokk. Han kjørte hjem, til Kristiansund på "Wanderfalken". Han møtte Kari igjen, og en av de siste tingene som skjer i boka er at Kari og Eirik gifter seg. Helt til slutt kommer Fru. Sivertsen opp på rommet til Eirik og sier i en veldig fortvilet tone: "Norge er i krig med Tyskland".

Personbeskrivelser

Det er ikke så mange personer du får noen særlig gode beskrivelser av i boka, det er nok bare hovedpersonen Eirik Svarthammer, men jeg skal si litt om Hans Skaret også, for han er mye av skylda for at Eirik var nazist.

Eirik Svarthammer:

Eirik Svarthammer er hovedpersonen i boka. Og det handler om hvordan livet til Eirik er før krigen bryter ut i Norge. Eirik synes det N.S. står for er riktig, og holder med dem. Og mye av skylda for det har vel husbonden han bor hos, Hans Skaret. Eirik er lam i det ene benet på

grunn av at han hadde sykdommen poliomyelitt når han var liten, så han hopper rundt på krykker i boka. Han hater å bli kalt krøpling som alle kaller han fordi han hopper på krykker, men det ingen egentlig vet er at Eirik er rå sterk i arma, grunnen til dette er at i låven til Hans Skaret har han hengt opp turnringer som han trener i. Dette gjør jo sånn at han blir sterk, både fysisk og psykisk, for Eirik Svarthammer er sterk psykisk, for han står på det han tror uansett om andre nedverdiger han for det. Som person virker Eirik Svarthammer som en real person, som syns egentlig mye synd på seg selv, men bryr seg også mye om andre. Når det står på at Eirik er nazist i boka, så er det nok fordi han tror det er det beste, og at han ser opp på Vidkun Quisling, og han mener han er lederen, ikke Hitler. Men etter hvert så begynner han å tvile litt mer, jeg tror han i hvert fall mister mye av troen på denne måten, når Norge kommer i krig med Tyskland, helt til slutt. Men sånn alt i alt, til å være nazist, er Eirik Svarthammer en real person.

Hans Skaret:

Hans Skaret virker som en litt gretten gammel gubbe, som vil ha ting akkurat som han vil. Han er gift med Marit Skaret, men utover i boka får vi vite at det forholdet tok slutt. Hans liker også det Vidkun Quisling står for. Og jeg tror han smitter litt veldig mye over på Eirik, og at det er dette som gjør at han holder med N.S.

Jeg klarer egentlig ikke å huske så mye om de andre personene i boka, men alle er egentlig personer du har lyst til å få vite mer om, og som du skjønner er gode venner og bekjente å ha for Eirik Svarthammer.

Miljøbeskrivelser

Generelt:

Miljøet i denne boka er generelt bygget opp på politiske diskusjoner, temaet er jo politikk, men i stedet for å se det fra en kommunist side, så ser du det fra en som er fullt og helt med N.S. Det bygges opp til en stor valgkamp, men det er bare en i boka, og etter det så er vel miljøet generelt kaotisk. Dette er mye på grunn av at Finland er i krig, og folk er redde for at det skal komme til Norge.

Menneskene kommer generelt godt overens, det er noen som er uenige, men det er som regel på grunn av politisk tro. De fleste kommer veldig godt overens, og det er også som regel innad i partiene.

Klærne:

I denne boka så er vel klærne som gammeldagse norske klær. Bøndene hadde noe lignende busseruller, mens byfolkene begynte å få nyere og mer moteriktige klær. Så i boka når Eirik kom til byen så sa alle: ”Ha deg hjem din bondeknøl!” de så at han var bonde, på grunn av nettopp klærne.

Landskapet:

Det meste av handlingen foregår i byen Kristiansund. Og dette er da en by som blir mer og mer moderne. Det er mange butikker og lokaler hvor de handler og koser seg. Når handlingen ikke er i Kristiansund, sånn som på begynnelsen av boka. Da er de på landsbygda, det er ordentlig på landet, for sånn du får det beskrevet så er det gamle grusveier, og lang mellom hvert hus, hvis de ligger tett så er det i hvert fall en gård med mange hus på. Og en del av handlinga skjer i Finland også, men der er vi bare litt ute i naturen og på landet, ellers er det

fra et sykehus, fordi det er jo der Eirik havner etter at russerne angriper lastebilen Eirik er med i på vei til et annet sted i Finland.

Menneskene:

De to menneskene jeg syns det er verdt å trekke fram har jeg gjort tideligere, men det jeg kan nevne litt er om hvordan menneskene forandrer seg og hvordan de reagerer på forskjellige ting. Eirik virker det som om forandrer seg ganske mye, han går fra å være en bondeknøl, til å bli en bygutt. Mens Helga, som han hadde en liten ting med stikker av så fort Eirik blir mer og mer interessert i Nasjonal Samling. Hun er redd han kommer til å bli sånn som de i Tyskland, så hun reagerer med å stikke av, med bare å legge igjen et lite usselt brev til Eirik. I begynnelsen av boka blir Eirik bare mer og mer enig i det Nasjonal Samling står for, og mener det er riktig politikk for Norge, men lenger ut, når det begynner å nærme seg slutten så virker det som om han ikke er så enig lenger. Det er Eirik vi hører om hele tiden, og det er vel bare han vi kan si om forandrer seg utover i boka. En ting jeg la merke til er at det virker som, og det er ikke så rart heller, men at fru. Sivertsen er helt fra seg når hun kommer opp på rommet til Eirik og sier at Norge er i krig med Tyskland:

”Tidelig neste formiddag banket på døra. Fort, nervøst. Som hakkinga til en hakkespett. Først en gang, så en gang til. Eirik myste mot Fru. Sivertsen som stod der i sid morgenkjole. Hun presset den venstre håndflata mot brystet, som om hun hadde vondt der.

”krig!” gispet hun. ”Radioen sier det er brutt ut krig! Det er gitt ordre om mobilisering. Gud hjelpe oss alle.”

Eirik var lysvåken med det samme. ”Britene!” sa Eirik. ”Hvor er de gått i land? Sier de noe om det?”

Fru. Sivertsen ristet sakte, sakte på hodet.

”Britene? Nei, nei, nei.”

”Nei, hva da?”

”Norge er i krig med Tyskland.” [5]

Det er ganske mange skildringer av tankene til Eirik her, men det er ikke de jeg er ute etter, så jeg kuttet ut de, for at det ikke skulle bli så veldig lang. Uansett, jeg var ute etter å vise hvordan Fru. Sivertsen reagerte på at det var brutt ut krig i Norge. Og som du leser, så ser du at hun var veldig sjokkert og redd! Hun visste ikke hva som kom til å skje, og hun var vel egentlig litt hysterisk. Samtidig så ser du at Eirik er så god troende til N.S. sin tanke gang at han aldri i verden trodde det var tyskerne som hadde gått i krig mot Norge, men at det i stedet var britene. Og hvordan Eirik reagerer på at det er Tyskland som har gått til krig mot Norge, får vi egentlig ikke vite, men vi kan tenke oss det. Hele hans verden med å tro på den politikken N.S. står for går vel under, han har ikke lenger noe å tro skikkelig på. Så menneskene forandrer seg en del, men ikke veldig mye.

Språk

Synsvinkelen i denne boka er 3.person. Det ser du ganske godt, for du får høre tankene til Eirik, men du ser absolutt ikke alt fra Eirik sine øyne, du får det mer forklart. Jeg syns Ingar Knudtsen bruker språket veldig godt! Han bruker mange forskjellige ord, og klarer å bruke språket på en bra måte. Det er mange dialoger, men det er ikke for mange. Han bruker heller nesten ingen banneord. Det er bra, for det hadde ikke vært gøy å lese boka, hadde det vært et banneord i hver setning. I nesten hver setning har han noen virkelig bra beskrivende ord.

”Utklippene som Sigrun Sivertsen hadde samlet var både oppmuntrende og irriterende på samme tid. Det var ikke bare sensuren i Finland som hadde rammet han, sensuren hjemme hadde også vært hard mot artiklene hans. Hver gang han nærmet seg krigens grusomheter i noe som helst annet enn generelle ordelag eller ”underholdende historier” ble han kuttet og

forvrengt og moderert. Ei hver antydning til blod og gorr og smerte var blitt borte”. Dette lille utsnittet fra boka viser hvor bra han egentlig beskriver ting, jeg slo nå opp på en vilkårlig side, og jeg fant dette utsnittet med en gang, det viser jo egentlig at han har sånne setninger hele tiden.

Min mening

Min lærer kom og pratet litt til meg om boka, han sa at han visste om mange som hadde likt boka, og at han hadde fått kommentarer på at det var en søt bok. Så jeg gledet meg til å lese boka.

Handlingen foregår i årene før krigen, og det er egentlig ikke så stor forskjell på folkene og leve vilkårene sånn egentlig. Den Eirik som er beskrevet i boka er en veldig realistisk person i virkeligheten. Han er kommet til verden i en tid midt under det vanskelige valget, ”hvilket parti skal jeg holde med.” Det er jo ikke så alt for lett å vite hvilken politikk du syns passer for Norge, og kanskje støtte noe vennene dine ikke støtter, det er overhode ikke lett hvis de i nærmeste krets rundt deg er uenige, men heldigvis for Eirik så var de rundt han ganske enige, de fleste av dem. Eirik er ganske tøff og holder seg til valget sitt, og han bryr seg egentlig lite om hva andre syns unntatt om de kaller han krøpling, på grunn av beinet. Og det med at beinet er lamt har en veldig stor betydning for boka. For hadde han ikke vært lam i beinet så hadde han vervet seg og vært med på å slåss i Finland og vært med på borgerkrigen i Spania. I stedet får han bare dra til Finland som journalist. Det er jo litt bra at han ikke fikk dratt til Spania, og vært med på å slåss i Finland, for da kunne han kanskje ha dødd. Det som er litt dårlig i denne boka er at det hadde kanskje ikke vært så sannsynlig at en med et lamt bein, og som hopper på krykker hadde fått lov til å dra til Finland. Det er en ting jeg har å kritisere boka for.

En ting som kommer utrolig godt fram i boka er at det valget mange måtte ta, om hvilken side de skulle være på i politikken, ikke var enkelt. For det var mange som sikkert valgte det de valgte på grunn av press de kan ha fått fra, venner, familie, og de folkene de omgås med. Og de valgte da kanskje ikke det de egentlig ville. Eirik Svarthammer lot seg påvirke litt av Hans Skaret tror jeg personlig, men han er også ganske så sikker selv på hva han ville velge, og med at han holdt seg til det partiet, og ikke byttet når han kanskje skjønnte at dette ikke gikk som alle hadde håpet på.

Jeg vil anbefale de som liker å lese om ting fra krigen, og de som vil ha en søt historie å lese, men for de som vil ha spenning i bøkene sine, er kanskje ikke dette en bok for dem. Jeg personlig syns ikke dette var den beste boka jeg har lest, den falt ikke helt i smak til å begynne med, men etter hvert når jeg kom litt mer inn i boka så ble den faktisk til en veldig søt historie. Er du avhengig av spenning hele tiden burde du ikke lese denne boka, men det er en bok som det går fort å lese, og er kjempefin med tanke på innholdet.

Personen Eirik Svarthammer blir du veldig knyttet til i denne boka. Det er han det handler om og han virker som en ordentlig real person. Ingar Knudtsen har skrevet han på en måte som gjør han ganske realistisk, og at dette kunne ha skjedd hvilken som helst som levde under disse vilkårene. Det er egentlig ingen andre i boka du knytter deg til. Det er bare Eirik.

Boka passer for folk på min alder og oppover, ikke noe yngre, for det passer bare rett og slett ikke for dem, da må de i så fall være modne, men for eldre folk passer den veldig bra! Det er ikke noen særlig brutale hendelser, men det som gjør at den ikke passer for yngre er innholdet. Det er mye politisk innhold.

Boka passer både for gutter og jenter, det er nok kanskje mest en jentebok, eller jeg vet egentlig ikke, for det er jo en ganske søt bok, men kan jo være like spennende for gutter å lese også. Så vil si den passer for begge kjønn.

Det er ingen tegninger i boka, og det er heller ikke behov for det. Det er bare et kart rett etter permen, dette er til stor hjelp for å finne ut hvor handlingen foregår, så det er en ting som er nyttig. Det med at det ikke er noen illustrasjoner i boka gjør ingenting.

Jeg veit egentlig ikke helt om jeg syns tittelen passer til boka, akkurat der er jeg veldig usikker! Boka er delt opp i 3 hoveddeler, og deretter kapitler. Det er ikke mange sider i boka, så den er absolutt ikke noe vanskelig å lese.

Til slutt må jeg si at Ingar Knudtsen imponerer meg igjen. Han har bare noen helt utrolige miljøbeskrivelser, og han klarer å skrive alle personene så de høres realistiske, og historien kan man lett tro er sann, for det er nesten skrevet som om han har blitt fortalt historien. Det viser bare hvor gode og grundige undersøkelser før han skrev boka. Og hvor god fantasi han har. Han får full pott av meg på denne boka også, selv om jeg ikke likte den så godt som "Våpensøstrene", han er rett og slett en utrolig bra forfatter!

Sammenligning av bøkene

Det er en ganske stor innholdsforskjell på bøkene. "Våpensøstrene" er sjangeren fantasy, mens "Ansiktet mot sola" er en krigsroman. Da sier det seg selv at det er forskjell, men likevel er det noen likhetstrekk. De har begge med om noen lange reiser. I "Våpensøstrene" reiser de for å finne et nytt sted og bo og for å stjele hester. Mens i "Ansiktet mot sola" flytter først hovedpersonen til Kristiansund, så reiser han på journalisttur til Finland. Det er ikke så lett å sammenligne disse bøkene, på grunn av at de er såpass forskjellige. Men det Ingar Knudtsen gjør likt i begge bøkene, er å skape noen utrolig gode mennesker, og alle virker reale, samtidig som han har noen kjempebra og utrolige miljøbeskrivelser. Han skriver det som om det føles som om du er til stede og har de samme følelsene som personene i boka har. Jeg syns ikke begge bøkene var like bra, jeg likte "Våpensøstrene" best, men det har nok med at jeg liker veldig godt fantasy sjangeren. "Ansiktet mot sola" er en bra bok det også, som jeg likte, men ikke så godt som "Våpensøstrene" grunnen til dette er at "Ansiktet mot sola" er mer langtekkelig, det skjer ikke noe sånn generelt stort noe sånn av og til som det gjør i "Våpensøstrene", det skjer heller mange flere småting over lengre tid. Begge bøkene er bra på hver sin måte, "Våpensøstrene" ved at det er en veldig bra fantasybok, mens "Ansiktet mot sola" er en bra krigsroman.

Jeg syns Ingar Knudtsen er en utrolig bra forfatter, han behersker forskjellige sjangere veldig godt, det har han vist meg ved disse to bøkene her, og han har fullt og helt overbevist meg innenfor fantasysjangeren, og han skriver også bra romaner. Så jeg har fått lyst til å lese mer av Ingar Knudtsen framover, jeg har mest lyst til å lese resten av bøkene i "Amasoneserien", men jeg kan også lese de to andre bøkene som har noe av den samme handlinga som i "Ansiktet mot sola", men det ses fra et annet synspunkt før krigen.

Kilder

Våpensøstrene:

1. <http://gwydion.nettene.mine.nu/s029.htm>
2. Våpensøstrene, side 5.
3. Våpensøstrene, side 124.
4. Våpensøstrene, side 143.

Ansiktet mot sola:

5. Ansiktet mot sola, sidene 332 og 333.

Ingar Knudtsen:

6. <http://forfatter.net/knudtsen/>
7. E-posten jeg fikk av Ingar Knudtsen.

